

Julbocken eller Pelle Snusk. Lustiga historier och roliga bilder

---

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna tyska bilderbok *Der Struwwelpeter* av Heinrich Hoffmann (1809-1894) i svensk utformning har digitaliserats 2015 av Kungl. Biblioteket i Stockholm och anpassats för Projekt Runeberg i januari 2017 av Ralph E.

De tyska kolorerade förebilderna finner man bl. a. på **Wikimedia Commons**.

JULBOCKEN eller PELLE SNUSK. LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER. -------- **Tredje Upplagan**--<---------------- STOCKHOLM.
ADOLF BONNIER,
Kungl. Hof- och Universitets-Bokhandlare.
Bazaren å Norrbro N:o 1.Ill. G. DeVylders Xyl. At. Stockholm. JULBOCKEN eller PELLE SNUSK. LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER. -------- **3:dje Upplagan.**--<---------------- Hvar liten en, som varit snäll, En gåfva får på julens qväll. Om barnen snyggt och vackert äta Och icke bröd till mat förgäta; Ocj icke stoja mycket då När de i rummen icke få, Och hålla mamma snällt i hand, När de spatsera få ibland, Så kan man dem till julen lofva Rätt mången grann och vacker gåfva.

STOCKHOLM.
ADOLF BONNIER,
Kongl. Hof- och Universitets-Bokhandlare.
Bazaren å Norrbro N:o 1.

I. Pelle Snusk. Så såg den snuskige Pelle ut, Som skrämde alla lång väg till slut. Kan ni väl tänka, att på ett år Fick ingen kamma hans långa hår? Hans naglar fick man ej heller klippa, Båd sax och kam ville junkern slippa. Till slut man ropte, när han kom när: "Du snuskige Pelle! . . . så ful du är." II. Historien om den

elake Fredrik. Den lille Fredrik var, minnsann! En riktig liten hustyrann. Han flugor tog med mycken flit Och röck dem sönder, bit från bit. Han bord och stolar sönderslog, Och för hans hand mång' fågel dog, Och kattorna han pinade, Och slog sin dadda. Ack se! se! Vid brunnen stod en stackars hund Han vatten drack der med sin mund. Då kom den stygge Fredrik dit. Han sakta smög, på tå med flit, Och piskade den stackars hund! Så att han tjöt ---- och om den stund Han honom ännu mera slog. Men då ett käktag hunden tog I gossens ben. Det blef ett gny, Ty Fredrik skrek i himmels sky. Fort hemåt sprang nu hunden Med piskan uti munnen. Till sängs nu Fredrik måste gå,'Ty benet . . . ack! det värkte så Och doktorn, som fick bud derom, Med elakt mos och pulver kom.

Men bonden satt vid Fredriks bord, För honom blott var kakan gjord, Och i hans mage kremen gick, Och vin han äfven smaka fick.

III. Den bedröfliga händelsen med elddonet.

Den lilla Emma ensam var, Ty borta var båd' mor och far. När nu hon genom rummet lopp Med sång och dans och glädtigt hopp, Så såg hon der på byrån stå Ett eldon, skönt att titta på. "Ack!" tänkte hon, "hur bra! hi! hi! Det kan en präktig leksak bli. Jag tänder på en sticka fort, Som jag har sett att mamma gjort."

Men Måns och Perlan, kattorna, De hota med framtassarna; "Låt vara!" säga de, "du vet Att pappa har förbjudit det. Jam! jam! ---- kan du det röra våga, Så står du nart i ljusan låga."

Men Emma inga öron har. Re'n brinner stickan, ljus och klar, Och sprakar högt och fladdrar skönt. Och skenet är båd' gult och grönt. Nu Emma gladde sig, min sann! Och sprang i rummet af och ann.

Men Måns och Perlan, kattorna, De hota med framtassarna, "Låt vara!" säga de, "du vet, Att mamma har förbjudit det. Jam, jam! jam, jam! släck stickan ut, Du annars brinner upp till slut." Aj, det tog eld i klädningen Och förklä't med, min lilla vän! I håret har dett fattar re'n, Och ehla flickan brinner se'n.

Och Måns och Perlan skrika Och jemra, båda lika, "Jam! jam! aj! aj! kom hit! hit opp! Ty elden tar i barnets kropp. Hjelp, hjelp! jam! jam! hjelp i vår nöd! Ty elden bliver Emmas död."

Nu intet, intet återstår, Ty Emma re'n med hull och hår, En hög af aska blifvit har. ---- Men båda skorna äro qvar.

Och Måns och Perlan, såta, De sitta der och gråta. "Jam! ---- hvar är stackars pappa nu? Och stackars mamma . . . hvar är du? Och deras tårar strömma, så Att snart de blifva bäckar två.

IV. Historien om den svarta gossen.

Spatserande på vägen gick En morian svart som sot, som beck. Hett solen sken uppå hans kropp, Sin parasoll han spnde opp. Då kommer Ludvig springande Och bär en liten fana. Se! Och Kasper kommer ut också Med kringlan, som han äter på. Och Wilhelm med är deribland, Han har ett tunnband i sin hand. Nu högt de skreko, alla tre, Och gjorde af morianen spe, För han var svart, som "bläck", he! he! Den store Niklas kommer och bär Sitt stora bläckhorn med sig. se der! Han sade: "Käraste barn, hör på! Låt nu den stackars morianen gå! Han har ju alls ingen del deri, Att han ej blifvit så hvit som ni." Men stygga pojkarne hörde ej: De skrattade honom i synen. Hej! Och skrattade värre och med full hals Åt morianen, ---- och lydde ej alls. Då blef den store Niklas vild, Det kan man se på denna bild. Han tog små pojkarne, en och en, I rock, i hufvud, arm och ben. Först tog han Ludvig, ond och vred, så Wilhelm och sp Kasper med. I bläcket lade han dem i blöt, Hur mycket ock Kasper gret och tjöt. Tills öfver hufvudet sänktes de I bläcket ned. ---- Hvad gråt och ve! Hur svarta de blefvo, kan du nu se Morianen är ej så svart som de. I solskenet går han än, se på! De bläckiga pojkarne efter gå. Ett sådant straff de icke fått, Om de lydt stora Niklas blott.

V. Händelsen med den vilda jägaren.

Hör: ---- Jägarn ville ut i skog. En grön ny rock han på sig tog; Tog väska, kruthorn, bössa med Och skyndsamt öfver fältet skred.

Glasögon tog han spå näsan jemväl, Han ville skjuta haren ihjäl. I gräset haren satt, så godt, Och skrattade åt jägarn blott.

Hett solen sken från himlen blå, För tung blef jägarns bössa då, Snart trött han uti gräset låg, Allt detta, lille

haren såg; När jagarn sof och snarkade, Försiktigt haren skrattade; Båd' bössa och glasögon tog Och derifrån i tysthet drog. Glasögon har haren nu Satt uppå sig; det ser du ju? Med bössan ock han skjuta vill; För jägarn står det illa till. Han springer och han skriker så: "Hit åt, godt folk! hjelp! hjelp! hej! hå! Den vilde jägarn kommer nu Till djupa brunnen. Hu! hu! hu! Han sprang uti!. . . Det gällde på, Ty haren lossar skottet då.

Vid fönstret sitter jägarns fru Och dricker just sitt kaffe nu. Men utaf skottet koppen sprack. Då skrek den skrämda frun: ack! ack! Men harens lilla unge låg I gräset och mot fönstret såg. Det spilda heta kaffet kom Uppå hans nos. Han såg sig om Och skrek: "Hvem var, som brände mig?" Men skeden tog han bort med sig.

VI. Historien om Tumstickan.

Conrads mamma sade så: "Bort en stund jag måste gå. Var nu bara tyst och snäll Tills jag kommer hem i qväll. Framför allt din mamma ber: Sug ej så på tummen mer; Ty då kommer skräddaren Med sin stora sax, min vän! I ett enda tag han då Klipper dina tummar två."

Modren går. ---- Se der! Se der! Tummen strax i munnen är. Bums går kammardörren opp Och dit in i hastigt lopp Skräddarn skyndar genom den, Fattar tumsugaren, Klipper af hans tummar två Med den hvassa saxen då. Fastän Conrad rysligt skrek, Skräddarn ej ur stället vek.

Modren kom nu hem till slut, Då såg Conrad ömklig ut. Utan tummar var han då, Borta voro begge två.

VII. Gossen, som ej vill äta Soppa.

Den lille Kasper, frisk och sund, Var som ett klot så tjock och rund. Han hade friska kinder två; Sin soppa åt han snällt också, Tills på en gång han skrek: "Bah! Bah! Jag vill ej någon soppa ha. Nej . . . bed mig ej ---- det icke sker, Jag äter aldrig soppa mer."

Den andra dagen kom: Se här! Se! . . . magrare, hanredan är. Då skrek han åter med full hals: "Jag äter inge soppa alls! Jag vill ej ha . . . det icke sker Jag äter aldrig soppa mer."

Vi honom se den tredje dag. Hur har han icke blifvit svag! Och ändå skriker ha: ---- o ve! "Jag vill ej någon soppa se! Tag bort den, så jag den ej ser! Jag äter aldrig soppa mer."

På fjerde dagen, som gick in, Var Kasper som en tråd så fin. Han vägde då ett lod med nöd. På femte dagen var han död.

VIII. Historien om den ostyrige Oskar, som ständigt splattrade med benen.

"Oskar, visa mig att du Sitter snällt vid bordet nu." Så i lugn och vänlig ton Pappa sade till sin son. Mamma blott på gossen såg, Men i blicken allvar låg. Men den yra Oskar ej Ville lyda dem ---- ack, nej! Han sprattlar, Och tråkar, Och väsnar, Och bråkar. "Min kära Oskar," sad' fadren då, Du hör, du får ej göra så." Du här på taflan skåda får Hur det med stygga Oskar går. Han bär sig obeskedligt åt, Och derför slutar det med gråt. Han lägger sig på stol'n bakut, Så den tar öfvervig till slut. Då hugger han i duken fast, Men ack, den halkar ned i hast. Förgäfves ger han höga rop ---- Det bär ikull med alltihop: Stek, bröd, butelj ---- och glassen se'n ---- Allt ligger der i golfvet re'n. Oskar syn's nu icke mer: Knappt hans ena ben man ser. Ingen matbit mer är qvar, Intet man att äta har. Tallrikar, butelj och glas Jemte soppskåln gått i kras. Pappa säger: "Mamma du, Hvad skall jag väl spisa nu?" Onda äro båda två Stryk lär stygga Oskar få.

IX. Frans Väderslukaren.

När som Frans till skolan gick Stod åt himlen jemt hans blick. Tak och moln, och fåglar små Som en tok han gapar på. Men på sina fötter ser Ej den dumma gossen mer. Folket sad': "der ---- som J sen ---- Går Frans, väderslukaren." En hund kom sprignande, Och ingen ropade: "Se hunden, Frans!" Nå ja, ---- det plär så gå: Fladask i gatan då De lågo båda två, Båd' hund och Frans. En gång han gick vid strömmens strand Och bar skolväskan i sin hand. Mot höga himlen såg han då: Der flögo svalrona, de små. Nu, när han ej framför sig ser, Så går han rakt i strömmen ner. Och trenne fiskar små De udnrade deruppå.

Än ett steg och plums! vår Frans Ner i strömmen gör en dans. Skrämda blifva fiskarna; Ned i djupet de sig dra. Till all lycka domma två Karlar, samma väg, ---- och då Draga de med stänger opp Frans, som så i blindhet lopp.

Se, nu står han der så våt, Det är just att gråta åt; Vattnet sqvalar kring den arme, Så att . . . Gud Han sig förbarme! Blusen mer ej duga lär Och af köld han halfdöd är.

Dopck, små fiskarne, de tre, Simma dit och vilja se; Sina hufvu'n upp de sticka Och att skratta ä' de qvicka; Skratta ännu mer . . . och mer, Då man väskan flyta ser.

X. Historien om den flygande Robert.

När som stormen häftigt susar, Och när regnet neder brusar, Gossar små, och flickor små In i rummen blifva må! Robert sad' dock: "Vänta bara! Ute måste roligt vara!" Och han skyndade åstad Med sitt paraply, så glad.

Hu! det är en storm, så vred,'Så att träden böljas ned. Vinden tar i paraplyn,'Så att Robert emot skyn Ser sig lyftas, mer och mer, Fåfängt nu om hjelp han ber, Molnen når han innana kort, Hatten har han tappat bort.

Och Robert med sitt paraply Far immerfort mot högan sky, Och hatten seglar af förut. Hvar stannar gossen väl till slut? Hvart har väl vinden honom fört? Ja, ---- det har ingen men'ska hört.

STOCKHOLM, TRYCKT HOS ISAAC MARCUS, 1872.